

uden Kul; men jeg antager for Resten, at en saadan Overenskomst vil kunne opnaas og maaste endog saa vilde blive opnaaet med Jernbaneselskabet inden Finantslovens 3die Behandling, saa at man kan blive enig om at bringe et saadant lille Sidespor, imod at erstatte Selskabet engang for alle, hvad det kan koste og dernaest at yde en lille aatlig Betaling som Bederlag til den Mand, der skal have speciel Opsigt med disse Sidespors Brug. — Hvad angaar Forslaget Nr. 54, kan jeg kun sige, at det gjør mig ondt, at man ikke vil bevilge dette Beløb af 2,500 Kr. til Kontorhold til Fysici. Det er jo i Forveien lavt lønnebeholdsmænd og ikke saa af dem have anvendt Beløb af deres egne Midler eller af deres Løn til Kontorudgifter, og det er vistnok ikke i Statens Interesse, at der skal spares altfor meget i den Retning, at man skal være altfor bang for at stride til den Slags Udgifter; i Særdeleshed, da Summen er saa ringe, havde jeg troet, at man ikke vilde negte den. — Hvad Forslaget Nr. 55 angaar, kan jeg ligeledes kun beklage, at man ikke vil bevilge dette ubetydelige Tilskud til Op- læring af en Færing til Dyrlege. Det er et Duffel paa Fæpperne at faae en indfødt Færing oplært, vel især af den Grund, at man gaar ud fra, at naar det er en Færing, bliver han nok deroppe, hvorimod det, naar man fik en Danst deroppe, var tvivlsomt, om han vilde søle sig tilfreds, og om han ikke snart vilde forlade Derne igjen. Man mener, at man havde mere Sikkerhed for at beholde ham, naar det var en indfødt Færing. — Jeg skal dernaest kun bemærke med Hensyn til Bespisningsreglementerne for Sinds- sygeanstalterne, at derom er ikke stillet Ændrings- forslag ved denne Behandling, men jeg tvivler ikke om, at jeg vil kunne blive enig med Udvalget om et Ændringsforslag i saa Henseende til 3die Behandling, beregnet paa at tilvejebringe Ensartethed derved, at den bedre Bespisning gjøres til Regel i begge Anstalter i Tilfælde, hvor der er Forskjel i saa Henseende.

Jeg skal nu saa kort som det er muligt, gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det Forslag, om hvilket den ærede sidste Læser talte. — Først finder jeg mig, i Anledning af den ærede Forslagsstilleres Bemærkning, opfordret til i nogle faa Ord at gjøre Rede for min Stilling til denne Sag, saaledes som jeg stillede mig ligeoverfor Udvalget ifjor, og saaledes som jeg tror at have opfyldt — saavidt som jeg fornaar at opfylde det — Udvalgets Mening med dette Forslag. Jeg skal foreløbig bemærke, at jeg ikke tror, det kan nytte Noget at forsøge paa at forklare ærede Medlemmer i Salen i Almindelighed denne indviklede Sags Sammenhæng, i det Mindste mener jeg, at for at dette kunde ske, maatte der først foreligge en kort trykt Beretning om Hovedpunkterne i Sagen, for at det kunde være muligt at holde de forskjellige Navne og Personer ude fra

hverandre. Jeg tror derfor ikke, at det, selv om de øvrige Forudsætninger vare tilfiede hos samtlige Medlemmer, vilde være umuligt at forklare mundtlig hele denne Sags Sammenhæng og alle de enkelte Momenter, som komme i Betragtning i den. Men det, der efter min Mening er Hovedsagen i det Hele, som det nu stiller sig, er det Spørgsmaal om, hvorvidt denne Enke kun havde en Brugsret over Gaarden, i hvilket Tilfælde hun naturligvis ikke var berettiget til at sælge Gaarden, eller om hun var Eier af Gaarden, i hvilket Tilfælde der ikke kunde være Noget i Veien for, at hun eller hendes Mand som hendes Mand kunde sælge den, og dette Sidste antog Højesteret. Højesteret antog, at hun havde ikke blot en Brugsret, men en Eiendomsret, og det er dette Sidste, der, som det ærede Medlem viste, synes at stride mod den almindelige Mening paa Tors, som den ærede Forslagsstiller saa stærkt har fremhævet. Vist er det, at Højesteret kom til det Resultat, at hun havde Eiendomsret, og kom som Følge deraf ogsaa til det Resultat at opretholde Handelen om Gaarden. Det laa for dengang, da der for mig kom til at foreligge Spørgsmaal om at indlede kriminel Undersøgelse mod de Mand, som havde raadet hende og bistaaet hende ved denne Handel og medvirket til at tilvejebringe Salgskontrakten, og naar jeg altsaa negtede at beordre kriminel Undersøgelse imod dem, saa er det i Kraft af det, som det forekommer mig, uimodsigelige Raisonnement, at, da det ved Højesteretsdommen er blevet afgjort, at Konen har været Eier af Gaarden og haft Lov til at sælge den, saa kan der selvfølgelig ikke være noget kriminel i at have hjulpet hende hermed eller at have raadet og tilskyndet hende hertil og faaet Kontrakten opsat. Jeg mener, at det kan i den Henseende ikke komme i Betragtning, om ogsaa hun eller hendes Raadgivere kunde have haft mere eller mindre personlig Tvivl, om hun virkelig ifølge Lovgivningen kunde anses for at være Eier af Gaarden; thi den Tvivl har Højesteret løst ved at erkjende hende for eiendomsberettiget til Gaarden, og man kan ikke straffe en Mand, selv om han har haft en feil Mening i denne Henseende om den bestaaende Retstilstand. Hvis de Raagjælbende havde fordulgt Noget, eller der forelaa skjulte Fakta eller andet Sligt, der kunde være Tale om at fremdrage ved en kriminel Undersøgelse, saa var Sagen en hel anden, men det er der slet ikke Tale om; det, der er Tale om, er kun den juridiske Bedømmelse af det Foreliggende, det er kun Spørgsmaalet om Bestaffenheden af Konens Ret, saaledes som det hele Faktum laa for. Derfor har jeg ment, at der ikke kunde være Spørgsmaal om med nogen Nytte at indlede kriminel Undersøgelse mod disse Folk, og jeg tror ogsaa, i det Mindste fik jeg det Indtryk under de Forhandlinger, jeg havde med en Del af Udvalgets Medlemmer ifjor, at man ligeledes var enig i, at der ikke kunde komme Noget ud deraf, men